

Halmai Tamás

A szökevény kertész

Kertnekvalót a nyelvből elkerítünk,
és elnevezük éneknek, imának.
Ott nőnek nemesített szavaink,
a páros rímek és a jambusok,
egy méltóbb élet hasonlatai.
Milyen tiszta a madárszállta tér!
De laknak állatok sövényen túl is.

Morajuk hallik alkonyat után,
zúg az erdők képzetlen faunája.
Egész éjszaka létezik, ami
a nyelvből megmaradt vadnak és nyersnek.
Legendák szivárognak néha róluk.
A barbár lények vérholdat harapnak!
A barbár lények Istent sem kímélnék.

Ha nap süt, feledjük hordáikat.
Az ágyások, a palánták, a pillék
munkát adnak a gyönyörködő szemnek.
De mindig akad növényművesek közt,
aki a kertből elkerít egy kisebb
kertet, és ássa, ássa alagútig,
barbár szökevény, többé sose látjuk.

A pohár széle

Függőleges szellő: eszméletet
fodrozó fuvallat a bizalom.
Vagy az irgalom? Kibetűzhetetlen,
mint földjegyzések a holdak házából.
Kigondolni a gondolattalan
elmét. A látvány is lát, nemcsak én.
S az idő valahova hazahív.

Üres pohárnál szomjasabb vagyok,
de várok még az expedícióval.
Eltervezem az utat a konyháig;
kiszámítom a mozdulatokat,
hogy éppen azt a vizet fedezzem föl.

Csak kitérő az ösvényen a lépés.
Szám már a pohár szélét megesengi.

Egyetlen hiányával valaki
most kiszenteli belőlem a rosszat.
Késve pillantok utána: mire
felismerhetném, már tudom, ki volt.
Egy kis templom is lelkek üvegháza.
A remény különböztet meg magamtól.
Szeretni bukás közben is jogunk van.

PONTATLAN CSENDÉLET